

[Socialministeren]

sat skal være forskel, skulle være mellem behovsbestemt og helbredsbetings, eller om grænsen skulle drages mellem højeste og mellemste og de øvrige førtidspensioner.

Hertil vil jeg gerne sige, at det vil være særdeles vanskeligt at isolere overvejelserne om tilkendelse af mellemste og højeste førtidspension fra de øvrige tilkendelsessystemer og fra de øvrige regler om tilkendelsen. Det er naturligvis ikke hensigten, og jeg vil derfor også være åben over for – og det er specielt henvendt til fru Bente Juncker – at udvalget også ser på grænsedragningerne mellem den mellemste og de højeste og de øvrige pensioner, her også kaldet de sociale pensioner.

I den forbindelse må udvalget naturligvis se på problemerne i deres helhed, herunder også inddragelse af ankesystemet, i det omfang systemet i øvrigt foreslås ændret. Jeg kan derfor bekræfte over for fru Bente Juncker, at udvalget også vil se på disse spørgsmål.

Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti finder, at udvalget skal bestå af repræsentanter for invalideorganisationerne og arbejdsmarkedets parter. Til dette kan jeg kun sige, at det er jeg ganske enig i, og det vil også kunne ses af kommissoriet.

Endvidere har de to partier i betænkningen peget på, at der med ændringsforslaget sker en kunstig adskillelse mellem ansøgere, hvis erhvervsevne er nedsat med mindst halvdelen, og ansøgere, hvis erhvervsevne er nedsat med omkring to tredjedele, ligesom de to partier finder det forkert, at tilkendelsen af helbredsbetings førtidspension efter lovens § 14, stk. 3, nr. 1, udlægges sammen med de behovsbestemte førtidspensioner. Bortset fra at jeg ikke kan se noget kunstigt i ændringsforslaget, vil jeg gerne gøre opmærksom på endnu en gang, at formålet med lovforslaget netop er at fremme den aktiverende og arbejdsrettede indsats.

I flere af mine besvarelser til Folketingets Socialudvalg har jeg fremhævet, at vi i den forbindelse skal have ændret behandlingen af sagerne fra at fokusere på fortidens elendigheder til at koncentrere sig om fremtidens beskæftigelsesmuligheder. Derfor er det helt logisk og naturligt, at der i ændringsforslaget, når det nu ikke kan være anderledes, foretages en deling mellem tilkendelse af almindelig førtidspension og andre førtidspensioner. Ansøgeren til almindelig førtidspension forudsættes således at have

en betydelig erhvervsevne, som vi både må og skal søge udnyttet. Om årsagen til ansøgning om førtidspension er helbredsbetings eller behovsbestemt, mener jeg i denne forbindelse er helt uinteressant, men om ikke andet viser de to partier med deres synspunkter, at de stadig væk har den opfattelse, og det er en opfattelse, som vi andre har forladt for længe siden, at det afgørende ved tildeling af sociale ydelser er årsagen til henvendelsen frem for de interessante fremtidsrettede muligheder.

Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti mener tilsyneladende, at ændringsforslaget er et skridt i den forkerte retning med hensyn til varetagelse af ansøgerens retssikkerhed. Det har jeg vanskeligt ved at forstå. Hvis udvidelsen af ankemulighederne ikke er udtryk for varetagelse og forbedring af retssikkerheden, hvad er det så?

De økonomiske konsekvenser af lovforslag nr. L 62 har været fremme under udvalgsarbejdet og nu også i Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis bidrag til betænkningen, hvori der henvises til den ulempe, der er forbundet med at anvende 30 mio. kr. til de administrative omlægninger. Jamen det er der da ikke noget nyt eller mærkværdigt i, når vi taler om omlægning. Dertil kommer, at det er temmelig uinteressant snævert at fokusere på, om en omlægning skulle være forbundet med en merudgift, når det nu forholder sig sådan, at pengene bliver hentet hjem igen.

Som det fremgår af mine bemærkninger til lovforslaget og ændringsforslagene, vil udgifterne til administrationen på lidt længere sigt bliver mærkbart mindre.

I tilknytning til de økonomiske bemærkninger skal jeg også nævne, at jeg ikke er enig med Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti i, at det er nødvendigt med en højere refusion på revalideringsudgifterne, hvis man ønsker den aktiverende og revaliderende indsats fremmet. For det første er vi nået et væsentligt skridt alene med dette lovforslag, som udjævner de finansieringsmæssige ulemper, der hidtil har været indbygget i det refusionssystem, vi har haft, og som ikke har været med til at fremme hele den aktiveringstanke, som vi trods alt alle ønsker fremmet.

For det andet vil en højere refusion på enkelte ydelser føre os tilbage til andre ulemper af afgrænsningsmæssig art, som vi netop har forsøgt at forlade med dette lovforslag.